

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lutego 2016 r.,

sprawy **R. M. I.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z niesłusznym pozbawieniem wolności

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 września 2015 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV Ko [...],

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi

postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił wniosek R. I. o odszkodowanie i zadośćuczynienie w związku z niesłusznym pozbawieniem wolności.

Od powyższego wyroku apelację złożył pełnomocnik wnioskodawcy R. I. zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a mianowicie ustalenie przez Sąd, że wnioskodawca odbywał od 20 stycznia 2013 r. do 14 grudnia 2013 r. część kary orzeczonej w sprawie IV K [...]

oraz zastępczą karę aresztu w sprawie XVII W [...], gdy z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynikało, iż w okresie od 20 stycznia 2013 r. do 14 grudnia 2013 r. wnioskodawca był bezpodstawnie pozbawiony wolności.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i uwzględnienie wniosku w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 10 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył pełnomocnik wnioskodawcy R. I. zarzucając rażącą obrazę przepisów postępowania, tj.:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Apelacyjny sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów oraz stanu faktycznego dokonanej przez Sąd I instancji;
2. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. wyrażającą się w lakonicznym odniesieniu do treści zarzutów apelacyjnych, potraktowaniu ich powierzchownie i w sposób odbiegający od ich rzetelnej oceny.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Apelacyjnej w [...] wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika wnioskodawcy R. M. I. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w drodze kasacji możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Twierdzeniu skarżącego, że w niniejszej sprawie sąd odwoławczy rażąco naruszył przepisy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przeczy w pierwszym rzędzie argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Apelacyjny w [...] należycie ocenił zawarty w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy R. I. zarzut dotyczący błędu w ustaleniach

faktycznych. Na stronie 1-2 uzasadnienia Sąd ten przeprowadził ponowną, szczegółową analizę okresów pobytu wnioskodawcy w zakładach karnych, w oparciu o znajdującą się w aktach sprawy dokumentację w postaci oryginałów wyroków, obliczeń kar, zawiadomień o zwolnieniu ze sprawy oraz innych informacji stwierdzając, że okresy pobytu wnioskodawcy w zakładach penitencjarnych odpowiadają karze, którą powinien był on odbyć. A zatem, wnioskodawca nie był pozbawiony wolności dłużej niż wynikało to z prawomocnych orzeczeń. Dobitnie wykazał też, że bezprzedmiotowe było odwoływanie się skarżącej do przepisu art. 263 § 3a k.p.k., skoro adresowany jest on do sądu orzekającego w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym. Podkreślić przy tym należy, że Sąd odwoławczy rozważając apelację pełnomocnika wnioskodawcy R. I., poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji przedstawił swój tok rozumowania. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zawartych w apelacji zarzutów i wniosków.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Taka zaś sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała.

W procedowaniu Sądu Apelacyjnego w [...] nie sposób również doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W omawianym przypadku Sąd odwoławczy nie

poczynił odmiennych ustaleń faktycznych i zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, poczynione przez sąd a quo. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Apelacyjny przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie dokonały oceny informacji wynikających z dokumentów w postaci oryginałów wyroków, obliczeń kar, zawiadomień o zwolnieniu ze sprawy oraz informacji o pobytach i orzeczeniach, w sposób dowolny a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga tymczasem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

[l.n]